PASTÝŘ

FARNOSTI SVATÝCH VOJTĚCHA A CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

Ročník 31 | Číslo 6 | 28. 9. 2026

ČLOVĚKA STVOŘILA LÁSKA, POKORA HO VYKOUPILA.

sv. Hildegarda z Bingenu

Drazí přátelé,

podzim přichází pomalu, ale jistě. Dny se zkracují, rána bývají chladnější a náš každodenní rytmus se po prázdninách znovu naplňuje. Děti usedly do školních lavic, rodiče se vracejí k pracovním povinnostem a také život naší farnosti se po letním období znovu dostává do plnějšího tempa.

Právě v tomto čase slavíme svátek svatého Václava, patrona české země. Jeho postava nám i po více než tisíci letech připomíná, že skutečná síla člověka nespočívá jen v postavení, majetku či moci, ale především v odpovědnosti, službě a schopnosti hledat dobro, které přesahuje naše vlastní zájmy. Svatý Václav byl člověkem své doby, a přesto jeho odkaz zůstává překvapivě aktuální.

Začátek školního roku nám zároveň připomíná naše děti a mladou generaci. A právě zde se nemůžeme vyhnout otázce, která se týká také naší farnosti. Dětí, které se u nás pravidelně účastní náboženství a mají hlubší zájem o život víry, není mnoho. Ještě důležitější než samotné číslo je však otázka, co tento stav znamená pro budoucnost našeho farního společenství.

Neměli bychom tuto skutečnost vnímat pouze jako problém, nad kterým můžeme povzdechnout. Je to především výzva. Dnešní děti a mladí lidé vyrůstají v prostředí, které jim nabízí obrovské množství možností, informací a různých hodnot. Víra už pro mnohé není samozřejmou součástí života, kterou člověk jednoduše převezme od svých rodičů. Pokud má být pro mladého člověka živou cestou, musí v ní objevit něco, co má smysl pro jeho vlastní život.

A zde máme jako farnost svůj díl odpovědnosti. Nestačí se ptát, proč děti do kostela nebo na náboženství nechodí. Možná bychom si měli položit také otázku: Co jim jako společenství nabízíme? Dokážeme jim ukázat, že víra není jen soubor příkazů, tradic a povinností, ale také radost, přátelství, naděje, odpovědi na důležité životní otázky a vztah s Bohem?

Je to úkol nejen pro rodiče a katechety. Týká se nás všech. Farnost, která chce mít budoucnost, musí být místem, kde se děti cítí vítané, kde mohou klást otázky a kde vidí dospělé, jejichž víra je opravdová a která se promítá do jejich každodenního života.

Možná právě zde může být inspirací svatý Václav. Neodkázal nám jenom slova, ale svůj život a svůj příklad. Také dnešní děti potřebují především vidět, že to, o čem jim mluvíme, sami skutečně žijeme. Potřebují zažít, že církev není jen budova a nedělní povinnost, ale společenství lidí, kteří se mají rádi, dokážou si pomoci a společně hledají cestu k Bohu.

Do života našich obcí zároveň vstupuje další důležité období. Blíží se komunální volby, které jsou příležitostí rozhodovat o tom, jak bude vypadat místo, kde žijeme – naše ulice, školy, veřejná prostranství, služby i mezilidské vztahy. Ať už máme na jednotlivé otázky jakýkoli názor, stojí za to neztratit ze zřetele, že obec není jen úřad a zastupitelstvo. Obec tvoří především lidé, kteří v ní žijí.

I zde může být inspirací svatý Václav: hledat dobro společné, nikoli pouze vlastní. Umět vést, ale také naslouchat. Mít odvahu rozhodovat, ale zároveň s pokorou přijmout odpovědnost za důsledky svých rozhodnutí. A především nezapomínat, že za každým rozhodnutím jsou konkrétní lidé a jejich životy.

Přejme si proto, aby nový školní rok byl pro naše děti časem dobrého růstu a objevování. A možná také časem, kdy se jako farnost znovu zamyslíme nad tím, jak oslovit děti a mladé lidi a jak jim pomoci objevit krásu a smysl víry. Není to jednoduchý úkol a neexistuje na něj jedna rychlá odpověď. Ale pokud nám na budoucnosti naší farnosti záleží, stojí za to tuto cestu společně hledat.

Kéž svatý Václav, který je patronem naší země, vyprosí moudrost a odvahu také nám. Ať dokážeme být farností, která se neuzavírá do minulosti, ale s důvěrou hledí do budoucnosti. Farností, kde mají své místo děti, mladí, rodiny i senioři. Farností, která dokáže předávat víru nejen slovy, ale především životem.

Kéž nám svatý Václav vyprosí moudrost, odvahu a pokoj – v našich rodinách, ve farnosti i v celé naší obci.

Přeji vám požehnaný podzim a mnoho radosti z každého obyčejného dne.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Panna Marie Růžencová

7. října, památka

Slavení této liturgické památky (původně Panny Marie Vítězné) ustanovil od roku 1572 papež Pius V. ve výroční den vítězství křesťanů v boji proti Turkům u Lepanta. Dne 7.10. 1571 došlo k rozhodující námořní bitvě mezi islámem a křesťanstvím. Dějinný pohled na situaci říká, že Turci od počátku XV. století vládli velké části Balkánu. V roce 1453 se zmocnili Konstantinopole, kterou přejmenovali na Istanbul a chrám Hagia Sofia změnili v mešitu. Počátkem 16. století si Turci podrobili Přední východ a podmaněním benátského Kypru v roce 1571 ovládala osmanská říše celý východní středozemní prostor. Muslimové, kteří uchvacovali křesťanské země, se na křesťanech dopouštěli ukrutností a mnohé odváděli do otroctví. Z podnětu papeže Pia V. byla vytvořena protiturecká Liga, kterou 20.5. 1571 spolu s ním podepsal španělský král a Benátská republika. Velitelem se stal španělský princ don Juan de Austria. Turků byla početná převaha. Za této velmi vážné situace pomohla modlitba růžence, ke které všechny křesťany vyzval papež Pius V.

U řeckého pobřeží v ústí zálivu u Lepanta se na začátku října střetly dvě flotily o počtu 500 lodí (křesťanských lodí bylo 111 benátských, 81 španělských, 12 papežských a 5 Maltézských rytířů) a asi 200 000 mužů. Ve vítězném boji zahynulo celkem na 40 000 mužů. Šlo o velmi významnou porážku Turků. Památka, která se začala slavit, byla už roku 1573 přeložena na první říjnovou neděli. Na celou církev byla rozšířena v roce 1716 po vítězství nad Turky u Petro-varadina (v Jugoslávii). Při potvrzení svátku v roce 1883 papež Lev XIII. přidal do litanií invokaci "Královno posvátného růžence". Slavení svátku je od roku 1913 ve výroční den vítězství u Lepanta.

Tato památka nás má podnítit k rozjímání o Kristových tajemstvích pod vedením Panny Marie, která byla zvláštním způsobem spojena s vtělením, utrpením a slávou vzkříšeného Božího Syna.

Modlitba růžence spočívá v opakovaní andělského pozdravení s rozjímáním o událostech z Ježíšova života (narození, veřejné působení, výkupného utrpení a oslavení).

Papež Jan Pavel II. prohlásil: "Růženec je současně meditací i prosbou. Naléhavost prosby o přímluvu Matky Boží spočívá na důvěře, že její mateřská přímluva může u Srdce Syna dosáhnout všeho." Připomenul, že "růženec Panny Marie, který se z vnuknutí Ducha Svatého postupně rozvíjel v druhém tisíciletí, je oblíbená modlitba mnoha světců a učitelský úřad Církve k ní často vybízí." Proti hrozbám válek, terorismu a všech druhů zla tento papež pozvedl růženec slovy: "Toto je největší lék. Modlete se, modlete se a více se neptejte. Všechno ostatní svěřte Matce Boží." V roce 2003 bylo od něj do růžence připojeno pět tajemství světla. Papež Pius XII. prohlásil, že růženec je souhrnem celého evangelia.

Tato modlitba, ukazující dějiny naší spásy, patří k nejvíce doporučovaným a nejúčinnějším a je stavěna na přední místo za mší svatou a pro duchovní osoby hned za modlitbu breviáře. Je modlitbou prostou i náročnou. Je pro každého a přitom k ní patří plné zapojení srdce i mysli. Má 4 x 5 desátků s 20 tajemstvími. **Radostným** růžencem je nám nabízeno zpřítomnění si Otcovy lásky, s níž nám poslal svého Syna, abychom skrze něj měli věčný život v jeho společenství.

Růžencem **světla** je nám nabízen správný pohled na životní cestu až po tajemství eucharistie, které je láskyplným sjednocením se s Bohem, díky výkupné smrti na kříži dovršené vzkříšením.

Bolestným růžencem je nám nabízeno pohroužení se do díla vykoupení utrpením Božího Syna až po vylití veškeré krve za hřích každého jednoho z nás. Je připomínkou toho, jak velké zlo je hřích.

Slavným růžencem je náš pohled směřován k věčnému cíli, kterým je trvalé spojení s Bohem. Je to pohled za hranici smrti do náruče všeobjímající Otcovy lásky.

Růženec je dar Mariiny lásky, Matkou podaný prostředek k úspěšnému projití životem a průvodcem na cestu ke svatosti.

Toto by měly být dostatečné důvody, abychom si ho zamilovali a prožívali.

Modlitba

S růžencem nejlépe oslavím den i prožiji další. Bože, vlej nám do duše svou milost, abychom ve spojení s Pannou Marií stále hlouběji prožívali tajemství našeho vykoupení, a dej, ať nás všechny, kdo jsme z andělova zvěstování poznali, že se Tvůj Syn stal člověkem, jeho umučení a kříž přivede k slávě vzkříšení. Neboť on s Tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

internetový zdroj

Tvoje zkoušky nejsou zbytečné.
Každá slza, každá bezesná noc,
každá bolest, kterou nosíš v tichu…
Bůh to vidí.
Nadále mu důvěřuj,
i když nerozumíš proč.
Když je bolest silná, když tě tíží osamělost
a odpovědi nepřicházejí,
pamatuj, že Bůh je přítomný i v tichu.
Někdy zázrak, na který čekáš, nepřijde,
ale síla čelit dalšímu dni ano.
Nepřestávej se modlit.
Nepřestávej věřit.
I slzy se mohou stát modlitbou.
Vydrž. Kráčej krok za krokem.
Po každé noci přichází nové ráno.
Tvůj příběh se neskončil.
Bůh má stále tolik světla,
které může svítit na tvoji cestu.

Pane, učiň mě nástrojem Tvého pokoje. Tam, kde je nenávist, ať rozsévám lásku.

NOVÉNA SE SVATÝM CARLEM ACUTISEM

12. října si připomeneme spolu se svatým Radimem, bratrem svatého Vojtěcha, svátek svatého Carla Acutise, jednoho z „nejnovějších“ světců (narozen 3.května 1991, zemřel 12.října 2006 ve věku 15 let). V následující novéně prosíme Carla Acutise o přímluvu u Boha. Tato novéna je postavena na některých jeho výrocích. Může být využita jako mini duchovní obnova, ale také jako prosba o světlo a pomoc v nesnázích, případně jako přímluvná modlitba za druhé: za obrácení našich blízkých, sourozenců, kamarádů, rodičů, vlastních dětí nebo kmotřenců, za uzdravení vztahů v rodině, za těžce nemocné, za lidi v závislostech a podobně.

Úvodní modlitba každého dne:
Můj Bože, Otče, Synu a Duchu Svatý, jsi veliký ve svých svatých! Děkuji Ti za všechny milosti, jimiž jsi zahrnul sv. Carla během patnácti let jeho krátkého života. Pro jeho lásku k Tobě a na jeho přímluvu mi daruj milost nového obrácení a vyslyš prosbu, kterou mám na srdci.

1. den
„Obrácení není nic jiného než přestat hledět do země a začít se dívat vzhůru. Stačí je pohnout očima.“
Carlo, ty jsi měl v srdci velkou touhu po opravdových věcech. Uměl ses vzdávat zbytečností a věnovat se tomu, na čem opravdu záleží. Dej mi milost nepromarnit svůj život, opravdu hledat Boha a neustále si shromažďovat poklady v nebi.
Prosím tě také za… (případný zvláštní úmysl novény) – každý den
Otče náš… Zdrávas Maria…Sláva Otci… - každý den

2. den
„Naše duše je jako horkovzdušný balón… Pokud je v ní těžký hřích, spadne na zem. Zpověď je jako oheň pod balónem, který umožní duši znovu vzlétnout… Je důležité chodit často ke zpovědi.“
Carlo, ty jsi dokázal ocenit a dobře prožívat svátost smíření. Vypros mi milost nevyhýbat se zpovědi kvůli falešnému studu, prožívat ji s pokorou, vděčností a radostí, jako objetí s milosrdným Otcem.

3. den
„Mým životním programem je být vždy spojen s Ježíšem.“
Carlo, ty jsi uměl neustále žít pod láskyplným Božím pohledem, přebývat v Boží přítomnosti. Vypros mi živou víru, probuzení ve vztahu s Ježíšem a novou touhu po modlitbě.

4. den
„Život je opravdu krásný pouze tehdy, když dokážeš milovat Boha nade všechno a bližního jako sám sebe.“
Carlo, vypros mi milost, ať okusím krásu života s Bohem, života v lásce. Nauč mě čistit mé srdce od všeho, co tam nepatří. Pomáhej mi opravdově odpouštět a prosit za odpuštění, kdykoli je potřeba. Nauč mě překračovat mé sobectví a více myslet na druhé.

5. den
„Smutek je hledět jen na sebe; radost je hledět k Bohu.“
Carlo, ty jsi nikdy nepřestal hledět na Ježíše, na svou velkou Lásku. Vypros mi milost žít neustále pod Ježíšovým pohledem, v jeho přítomnosti – radovat se z jeho lásky ke mně a žít tak, aby měl ze mě jenom radost.

6.den
„To jediné, oč je třeba prosit v modlitbě, je touha po svatosti.“
Carlo, ty jsi neváhal Boha prosit o to, co je v životě opravdu to nejdůležitější. Vypros mi velkou touhu podobat se Ježíši a ochotu být jeho učedníkem, ať to stojí cokoli. Uč mě vzdávat se věcí a vztahů, které ze mě život spíš vysávají. Vždyť svatost znamená „život v hojnosti“.

7.den
„To, co mám za úkol uskutečnit já, nemůže uskutečnit nikdo jiný.“
Carlo, ty jsi pochopil, jaký je to dar, že nám byla Panna Maria dána za matku. Miloval jsi ji synovskou láskou. Vypros mi, ať ji nově objevím a pozvu do svého života, aby mě mohla učit následovat Ježíše a milovat ho celým srdcem, naslouchat jeho slovu a věrně uskutečňovat jeho vůli. Kéž i v mém životě může Pán uskutečnit velké věci.

8. den
„Eucharistie je moje autostráda do nebe.“
Carlo, ty jsi záhy objevil, jaký poklad máme ve svátosti eucharistie, proto ses co nejčastěji účastnil mše svaté a rád jsi přebýval v tiché modlitbě u svatostánku. Prosím, vypros mi tvůj velký hlad po Božím slově i po eucharistickém chlebu. Kéž ve mně Duch Svatý probouzí touhu po tiché adoraci svátosti Lásky, po hlubším sjednocení s Kristem.

9. den
„Umírám rád, protože jsem prožil svůj život, aniž bych promrhal byť jen minutu na věci, které Bohu nedělají radost.“
Svatý Carlo, ty se dnes raduješ spolu se všemi svatými v nebi, vidíš Boha tváří v tvář. Vypros mi u Ježíše milost všech milostí – opravdovou touhu po nebi, vytrvalost v dobrém až do konce a svatou smrt, ať už mě Pán k sobě zavolá v jakémkoli věku.

Závěrečná modlitba:
Všemohoucí Bože, Otče veškerého milosrdenství, jsi veliký ve svých svatých! Ty ses dal svatému Carlu Acutisovi poznat v tak mladém věku a obdařil jsi ho tolika milostmi, aby se mohl stát světlem pro naši dobu – pro každého z nás, ale především pro zástupy mladých lidí, kterým nikdo nepomohl objevit smysl života. Děkujeme Ti za Carla, za dar jeho krásného života i za jeho svatořečení, které nám dalo jistotu, že v něm máme nového přímluvce v nebi. Pro jeho živou víru, naději a lásku požehnej všem mladým lidem a přitahuj je k sobě, ve jménu Pána Ježíše Krista, kterého tolik miloval. Dobrý Bože, na přímluvu svatého Carla Acutise Tě prosím, ať ani já nepromarním svůj život, ať ho naplním láskou až po okraj…
Ke Tvé chvále a slávě!
Amen.

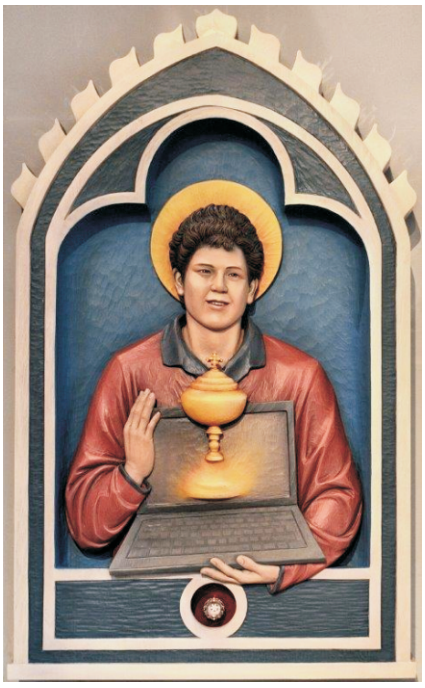

Čistá, svatá prostota se vymyká veškeré moudrosti tohoto světa a moudrosti těla.

Svatováclavské zamyšlení

Skončilo léto, i když sluníčko ještě hřeje, v sadech dozrává ovoce, pomalu se sklízí úroda z polí a zahrad a přichází tolik očekávaný déšť, který nám po celé léto chyběl. Děti se vrátily do školních lavic a po dovolených jsme se mnozí znovu navrátili k obvyklému zaměstnání. Zůstalo mnoho vzpomínek na krásnou dovolenou, na čas, který jsme mohli prožít se svými rodinami nebo se svými přáteli. V měsíci září si připomínáme i svátky našich významných patronů, nejdříve jsme si připomněli svátek Narození Panny Marie a pak 12. září svátek jména Panny Marie, kterou jako svoji Matku vždycky s důvěrou vzýváme a prosíme o její pomoc a mocnou přímluvu. Také si připomínáme svatou Ludmilu, babičku svatého Václava, oba naše české patrony a přímluvce.

Evangelium v den slavnosti svatého Václava, mučedníka a hlavního patrona českého národa, přináší slova: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ A právě v tento den tato slova zaznívají do našich dějin i do naší současnosti s mimořádnou naléhavostí. Svatý Václav v době, kdy mocní vládli tvrdou rukou, se rozhodl vládnout službou. Nechal se inspirovat Kristem, nechtěl panovat, chtěl sloužit, nechtěl budovat svou slávu, ale Boží království. Miloval svůj lid, chránil slabé a chudé a sám se poctivě skláněl k práci i modlitbě. Proto se stal obrazem křesťanského vládce, kterého naše země potřebovala.

Ježíš říká: „Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho,“ a u svatého Václava to platí doslova. Jeho ztracený život se stal základem identity našeho národa v srdci Evropy. Někdy se ptáme, co jeho odkaz znamená pro nás, náš docela obyčejný život. Ale Ježíšova výzva i Václavův příklad jsou tady i pro nás. Vždyť nést svůj kříž v dnešní době znamená umět se zříci pohodlí pro dobro druhých, obětovat se za spravedlnost, za pravdu a lásku. Znamená to odpustit, i když se nám nechce. Přihlásit se k víře, i když se nám někdo vysměje. Znamená to dát čas Bohu, i když máme tisíc povinností. Náš kříž může mít také podobu nemoci, osamělosti, starostí o rodinu, ale vždy ho můžeme spojit s Kristem a nést ho s láskou.

Za pár dnů nás čekají volby, některé do části senátu, ale všechny komunální volby. Církev nikomu neříká, koho má volit, ale vybízí nás, abychom volili odpovědně, s modlitbou a vědomím, že i v politice máme hledat dobro, pravdu a spravedlnost. Svatý Václav nám v tom může být příkladem. Připomíná nám, že moc v rukou není a nesmí být pro vlastní prospěch, ale pro službu. Že politika není jen o slibech, ale také o charakteru. Že právě vedení začíná v srdci, které má odvahu řídit se Božím zákonem. Někdo možná namítne: „Jeden hlas přece nic nezmění.“ Právě evangelium nám připomíná, že každý krok, každá volba, každé rozhodnutí má smysl. Jako zrnko soli dává chuť celému jídlu, i náš hlas může přispět k tomu, aby naše společnost byla spravedlivější a lidštější. Prosme svatého Václava, aby za nás orodoval, aby v naší zemi nechyběli stateční, moudří a pokorní lidé. Vidět v druhém, zvláště ve slabém a potřebném, samotného Pána zní i dnes pro každého z nás. Prosme ho, aby nadále chránil naši zemi, aby nám vyprosil moudré a spravedlivé vůdce a aby každý z nás dokázal nést svůj kříž v každodenním životě s vědomím, že jen tak nalezne svůj život v Kristu. Svatý Václave, vyprošuj nám odvahu žít víru v každodennosti, nést náš kříž s láskou a neztratit světlo Kristovy pochodně. Ať skrze nás plane víra v našich rodinách, v našem národě i v celé církvi. Amen!

Nezapomínejme být Bohu vděční, za všechno mu děkovat a oslavovat ho. Modlitba děkování proměňuje naše srdce. Čím víc Bohu děkujeme, tím více si uvědomujeme, že všechno, co máme, co nás obklopuje je Boží dar. Nádhernou přírodu, kde všechno má svůj dokonalý řád. Když děkujeme, uvědomujeme si, že všechno je dar a ve všem závisíme na Bohu. Chtěla bych se s vámi podělit o několik svědectví, které se ke mně během prázdnin dostaly.

Tento příběh bude o tom, jak Bůh dokáže měnit život. Sledovala jsem příběhy tří fotografů. Zaujal mě jeden příběh: Na fotce byl jeden vězeň, kterému říkali čert, kterého se báli ostatní vězni. Tento příběh byl o tom, jak se tento vězeň proměnil. Na počátku jeho proměny bylo jen letmé setkání na chodbě. Setkal se tam s řeholní sestrou, která se na něho usmála a pozdravila ho. Po tomto setkání se začal jeho život měnit, začal navštěvovat křesťanské vyučování a bohoslužby, nechal se pokřtít a celý jeho život se proměnil. Teď pomáhá jiným vězňům, aby našli nový život. Důležité bylo to prvotní setkání, kdy ho druhý člověk přijal, dokázal v něm vidět člověka a ne zločince, neodsuzoval ho. Jako Ježíš dokázal vidět jinak. Tak jako v celníkovi Matoušovi viděl ne celníka, ale budoucího apoštola. Prosme Pána, aby nás naučil přijímat jiné lidi a neodsuzovat je. Pane, nauč nás vidět tvýma očima a nesoudit druhé lidi a přijímat je takové, jací jsou, a to je může proměnit.

Bouřka nepřestala.

Nebe se začalo zatahovat. Přicházela bouřka a zvedal se silný vítr. Rychle pojďme dovnitř! Vezměte věci, pozavírejte okna! Za chvíli jsme byli všichni v domě. A pak se to spustilo. Déšť bušil do oken, foukal silný vítr a začaly padat kroupy. Když člověk stojí za oknem a dívá se na něco takového, velmi snadno se v něm rozjede strach.

Co když nám vítr strhne střechu? Co když se něco stane? Co když… V té chvíli mě napadlo, že se pomodlíme Korunku k Božímu milosrdenství. Ale pak jsem si řekl: „Ne. Teď budeme Pána chválit.“ A tak jsem začal: „Pane, chválím tě! Ty jsi silnější než tahle bouřka. Ty jsi mocnější než tenhle vítr. Ty jsi větší než tenhle déšť i krupobití. Ty jsi Pán!“

Bouřka venku nepřestala. Déšť pořád bil do oken. Ale najednou jsem si uvědomil něco zvláštního: To, co jsem cítil uvnitř, bylo silnější než to, co se dělo venku. Venku byla bouřka. Ale ve mně začala růst víra. A ta byla najednou silnější než můj strach. Možná právě proto je tak důležité, čím naplňujeme svůj vnitřní rozhovor.

Petr vystoupil z loďky a kráčel po vodě k Ježíši. Ale když viděl, jak silně fouká vítr, dostal strach a začal se topit. (Mt 14,28-31) Vítr byl venku. Ale zápas se odehrával uvnitř Petra. A podobné zápasy prožíváme i my. Nemáme moc zastavit vítr. Nemáme moc zabránit každé bouřce. Ale můžeme rozhodovat o tom, jakému hlasu dáme prostor ve svém nitru. „To dopadne špatně. Nezvládnu to. Co teď bude?“

Ale můžu si teď připomínat Boží slovo: „Bůh je naše útočiště a síla, osvědčená pomoc v soužení.“(Ž 46,2) Bouřka možná nepřestane. Problém nezmizí. Okolnosti se možná nezmění. Ale může se stát něco jiného: „To, co se začne dít ve mně, bude silnější než to, co se děje kolem mě.

A právě to je jeden ze zázraků víry. Ne, že každá bouřka okamžitě utichne. Ale že bouřka přestane vládnout mému nitru.

Podobnou situaci jsme prožili, když jsme měli takové naše prázdninové setkání našeho společenství. Sešli jsme se na takovém přátelském setkání, sdíleli jsme se, opékali špekáčky. Tu se začal zvedat vítr a přišla bouřka. Byli jsme jen v takovém přístřešku, kde ze stropu na nás nepršelo, ale ze všech stran to profukovalo. Začali jsme chválit Pána, oslavovat ho písničkami a vyvyšovat ho nade vším. Bouřka se pomalu mírnila a odešla jinam. A ještě jedno svědectví, se kterým jsem se setkala. Když Bůh k něčemu povolává, vybaví i to potřebné.

Jako malý kluk a teenager jsem hrál na housle. Podle některých lidí docela dobře. Jenže mě postupně začaly lákat jiné věci. Chtěl jsem si užívat života… Ve 25 letech jsem housle prodal. Byla to památka po babičce. Mezi osmnáctým a třicátým rokem jsem nedělal zrovna věci, na které bych dnes mohl být hrdý. Hodně se to týkalo také financí. Došlo to tak daleko, že můj pravidelný měsíční příjem byl nižší než moje pravidelné měsíční výdaje. To nebylo nic příjemného. V té době jsem začal pracovat v soukromé firmě a tam pracoval také jeden pastor. Vůbec jsem nedokázal pochopit, že je kněz a pracuje k tomu ještě v soukromé firmě? Co je to za blbost?

Když jednou přišel k nám do kanceláře, měl jsem pro něho připravenou spoustu otázek. Naštěstí mě už při druhé zastavil: „Bude lepší, když se přijdeš podívat přímo k nám do sboru. Uvidíš

Láska není milování.

sám, co a jak.“ A tak jsem šel. Líbilo se mi tam, jak zpívali a hráli. Kázání bylo poutavé a oslovující. A také se mi tam líbila jedna dívka, a to způsobilo, že jsem začal shromáždění pravidelně navštěvovat každou neděli.

Je zajímavé koho, kdy a jak Bůh použije, aby se život jednoho člověka změnil o 180 stupňů. Po čase jsem začal toužit po tom, abych se stal součástí chvalícího týmu. Jasně jsem věděl, na co bych mohl hrát. Na housle. Ale byl tu problém, žádné housle jsem neměl. A moje finanční situace byla v té době každý měsíc v mínusu.

Asi po dvou měsících pravidelného navštěvování shromáždění jsem se před několika lidmi zmínil: „Kdysi jsem hrál na housle a rád bych se zapojil, ale teď žádné nemám. Kdybyste náhodou věděli o někom, kdo nějaké prodává…“ a v duchu jsem si říkal: „Co z toho bude.“ Asi o čtrnáct dní později přišla za mnou jedna paní, která tehdy rozhovor slyšela. „Mám pro tebe housle.“ Housle by tedy byly! Ale máš na ně? Kolik za ně bude chtít?“ Nesměle jsem se zeptal: „A kolik budou stát?“ Její odpověď mě překvapila. „Nic.“ Potom mi začala vyprávět: „V práci se všichni známe mnoho let. Asi týden poté, co ses zmínil o těch houslích, přišel do kanceláře jeden kolega. Celou dobu se bavil s jinou kolegyní, ale potom se podíval na mě a řekl: „Nevíš o někom, kdo by chtěl housle? Už několik let mi leží ve sklepě na skříni a nikdo na ně nehraje. Mám jedny velké pro dospělého a jedny pro malé dítě. Nic za ně nechci. Jen ať na ně někdo hraje.“ V tu chvíli jsem si vzpomněla na tebe. Nikomu jsem přitom o tom, co jsi říkal, nevyprávěla. Dokonce jsem na to zapomněla. Příští týden ti je přinesu, čekaly na tebe.“ A tak jsem znovu začal hrát. S údivem jsem zjistil, že přestože jsem 15 let nedržel housle v ruce, asi po dvou hodinách hraní se začaly všechny staré návyky vracet. Jako bych nikdy nepřestal hrát. Kdykoliv si tento příběh připomínám, vidím v něm jasné Boží jednání. Já jsem se zmínil o své touze. Ta paní o ní nikomu neřekla, dokonce na ni zapomněla. A přesto o několik dní později někdo vstoupil do její kanceláře a zeptal se: „Nevíš o někom, kdo by chtěl housle?“

Dnes už na tyto housle hraje někdo jiný, protože jsem si časem pořídil nové. Tehdy to pro mě byl malý zázrak. Boží jednání v době, kdy jsem si sám housle koupit nemohl. Znovu jsem se přesvědčil o jedné věci: Když Bůh k něčemu povolává, dokáže připravit i to, co k tomu budeme potřebovat.

L. Dulíková

Slavičín oslavil 770 let od první písemné zmínky

V neděli 30. srpna 2026 se v zámeckém parku uskutečnila, v rámci oslav 770. výročí od první písemné zmínky, slavnostní mše svatá. Hlavním celebrantem byl emeritní arcibiskup pražský Mons. Jan Graubner, přítomný byl samozřejmě i náš duchovní otec Mons. Marian Dej, slavičínský rodák P. Milan Palkovič, valašskoklobouckýděkan P. Zdeněk Mlčoch a dva trvalí jáhnové Lukáš Caha a Ivo Martinek. Mši svaté předcházel slavnostní průvod duchovních, dechovky, krojovaných, hasičů, zástupců spolků a slavičínských farníků, který vyšel od kostela.

První písemná zmínka o Slavičínu úzce souvisí se slavičínským kostelem. Jedná se o listinu olomouckého biskupa Bruna ze Schauenburka z roku 1256, v níž věnoval slavičínské léno svému oblíbenci Hellembertovi de Turri. V té době tedy kostel již nepochybně existoval. Pro přesné datování založení kostela před rokem 1256 však schází objektivní podklady.

Když hlásáte pokoj, dbejte hlavně na to, abyste ho měli ve svém srdci.

OHLEDNUTÍ ZA POUTÍ NA PROVODOV 2026

V polovině září se tradičně vydávají slavičínští farníci na poutní místo Provodov, aby tam společně oslavili naši nebeskou Matku Marii. Ani letos tomu nebylo jinak, a tak jsme se 13. září opět sešli u Panny Marie Provodovské. Pán nám dal ke slavení hezké počasí, a tak mohla být poutní mše svatá slavena venku. Paprsky Boží lásky a ochrany Panny Marie prozářily jistě srdce každého poutníka. Letos se opět vydala skupinka farníků také na pěší pouť. S naším otcem Marianem sloužil mši svatou i zdejší farář – otec Pavel Martinka, který nás přivítal a v kázání nás otec Marian vybídl, vycházeje z nedělního evangelia (Neříkám ti, abys odpustil nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát – viz Mt 18, 21-35), k odpouštění…

U Panny Marie Provodovské nám všem bylo moc dobře a dá-li Bůh, sejdeme se na tomto nádherném poutním místě zase příští rok na zářijové pouti. Panno Maria Provodovská, oroduj u svého Syna za nás, slavičínské poutníky…

text a foto Jana Adámková

SVÉHO VLKA MUSÍTE KRMIT

Obyvatelé italské vesničky Gubbio byli pyšní, snad až domýšliví. Všechno u nich zářilo čistotou, ulice byly zametené, domy čerstvě nabílené, červenohnědé tašky na střechách krásně vyčištěné, starci byli šťastní, děti ukázněné a rodiče pracovití. Ves Gubbio se vypínala na úbočí hory a její obyvatelé pohlíželi na vesnice rozkládající se v údolí. Považovali „lid zdola“ za špinavý a málo ušlechtilý.

Stalo se však, že kdosi využil noci, vkradl se do Gubbia a zabil dva vesničany. Hrůza zachvátila celou vesnici. Dva mladíci se nabídli, že nestvůru zabijí. Vyzbrojili se meči a počkali na ni před vchodem. Ale ráno nalezli jejich těla roztrhaná na kusy. Všechny zachvátila panika. Zjistili, že je to ohromný vlk, který po nocích prochází ulicemi. Jelikož se ho chtěli zbavit, rozhodla se venkovská rada zavolat jednoho světce, který byl známý tím, že hovořil se zvířaty. Nebyl to nikdo jiný než samotný František z Assisi. Poslové se tedy vydali vyhledat Františka z Assisi a požádat ho, aby navždycky vyhnal vlka z poklidné vesnice. Na zpáteční cestě, když se poslové s Františkem vraceli do vesnice, světec se od výpravy oddělil a vstoupil do lesa, aby se zlověstným vlkem promluvil. Druhého dne ráno se všichni vesničané shromáždili na náměstí a nedočkavě vyhlíželi Františka. Když ho nakonec spatřili, jak vychází z lesa, jásali radostí. Světec se obrátil k vesničanům s těmito slovy: „Obyvatelé Gubbia, svého vlka musíte krmit.“ A aniž by cokoli dodal, odešel.

Lidé z Gubbia celou věc špatně pochopili. Byli na svatého Františka rozzlobení. Strach z vlka se obrátil v pohrdání a vztek vůči tomuto světci. Později však názor změnili a pověřili jednoho z nich, aby tu noc nechal před svými dveřmi jehněčí kýtu. A další dny postupovali obdobně. Od té doby nikoho dalšího vlk v Gubbiu nerozsápal. Život se vrátil do normálních kolejí a obyvatelé Gubbia z této zkoušky vyšli moudřejší. Přestali se chovat povýšeně a pohrdat obyvateli jiných vsí. Vlkova přítomnost ve vesnici je naučila větší pokoře.

Náměty k zamyšlení:

- V mém nitru žije vlk, který se chová agresivněji, když s ním nežiji, když mu nevěnuji pozornost . Možná je to více než vlk. Mohl bych se naučit o něj „pečovat“? Co z toho vyplývá?
- Moje minulost je někdy jako zuřivý nepřítel. Když si přeji na ni zapomenout, nepřináší to mému srdci pokoj.
- Je možné, že v životě čelím agresi někoho jiného. Existuje způsob, jak o toho člověka pečovat a vyhnout se tak účinně násilí?

José Carlos Bermejo Vlídné příběhy

Co děti chtějí

Oskar měl vše, co si jen může jedenáctileté dítě přát: tři skříně plné značkových teplákových souprav, mikin, bund a džínů, obrovskou plazmovou televizi a nejnovější generaci PlayStationu. Měl police plné DVD a tři iPhony.

„Co si přeješ k Vánocům?" zeptal se ho táta. "Vymysli si to nejlepší, co tě napadne: udělal jsem super kšeft." Oskarovi rodiče byli bohatí. O peníze neměli nouzi. Maminka dodala: "Přemýšlím, že ti koupím ty sametové šaty, které by ti měly opravdu dobře padnout. Budou ti to závidět všichni spolužáci." "Viděl jsem takovou malou astonomickou stavebnici, to je zázrak," řekl dědeček. "Myslím, že ti ji věnuji." Babička: "Koupila jsem ti kompletní sadu pro zubní hygienu." Oskar se na ně podíval a řekl: "Nachci sadu na zubní hygienu, nechci astronomickou stavebnici a nechci ani sametové šaty!" "Ale co chceš, abychom ti dali?" zeptala se udiveně máma. "Chtěl bych nějaký čas, abychom se sešli a popovídali si, chtěl bych nějaké mazlení a láskyplná slova, chtěl bych..." "O čem to mluvíš, Oskare?" přerušil ho táta. "Mazlení, láskyplná slova a čas být spolu se nedají koupit!" "No právě...," řekl Oskar.

Bruno Ferrero Zastavení pro duši

Kdo pracuje rukama, je dělník. Kdo pracuje rukama a hlavou, je řemeslník. Kdo pracuje rukama, hlavou a srdcem, je umělec.

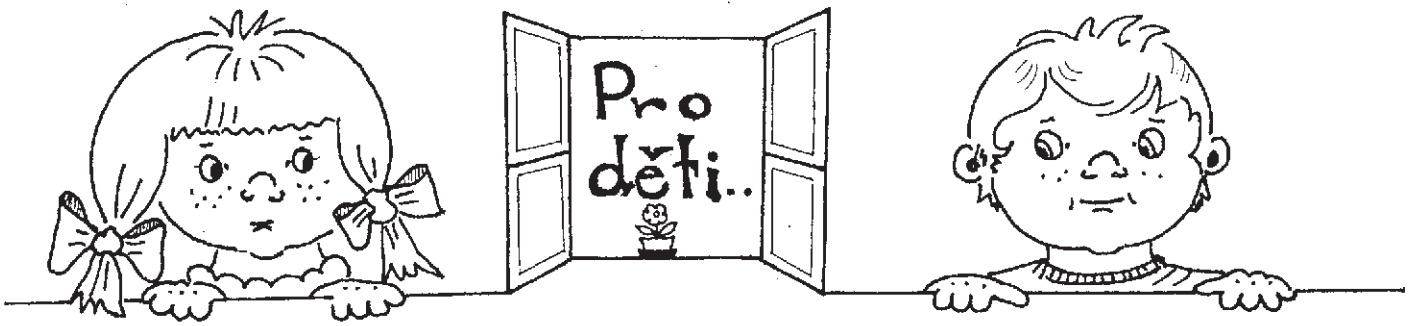

VELKÁ KAMENNÁ TVÁŘ

V líbezném, slunném údolí, obklopeném vznosnými horami, žil chlapec jménem Arnošt. Na úbočí jednoho skalního štítu vytvořila příroda hrubý reliéf připomínající rysy obrovitého lidského obličeje.

Ze zápraží jejich stavení malý Arnošt den co den pozoroval kamenný obličej, neboť maminka mu řekla, že jednoho dne přijde do jejich údolí muž, který se bude navlas podobat oné kamenné tváři, a jeho příchod že přinese celé osadě radost a štěstí.

"Mami," povídá chlapec, "škoda, že ten kamenný pán nedovede mluvit, protože podle toho, jak vypadá, by musel mít úžasně krásný hlas. Kdybych potkal někoho, kdo se mu podobá, určitě bych si ho rázem oblíbil." A tak Arnošt dál hodiny a hodiny pozoroval velkou kamennou tvář na horském štítě.

Párkrát se už rozkřiklo, že dlouho očekávaný dobrodinec přichází, ale pokaždé se ukázalo, že šlo o planou zvěst. Mezitím Arnošt vyspěl v muže, jenž činil dobře všem, se kterými přišel do styku. Lidé ve vsi ho milovali. Každý byl jeho přítelem. A i když posléze zestárl, dál očekával vytouženého příchozího.

Jednoho dne zavítal do jejich údolí básník. Doslechl se o starém proroctví a za večera, kdy slunce zvolna zapadalo a jeho šikmé paprsky osvětlily kamennou tvář, dopadly také na Arnoštův obličej. A tehdy básník zvolal: "Ejhle, pohleďte! Arnošt sám má podobu té velké kamenné tváře!"

Tehdy všichni vzhlédli a vskutku! Přesvědčili se, že básník má plnou pravdu. Tím, že Arnošt denně vzhlížel k velké kamenné tváři, sám se jí začal podobat.

Budeme-li usilovně hledět na Ježíše jako na svého Mistra a svůj vzor, i my se mu začneme podobat.

Brian Cavanaugh
Kup si los a jiné příběhy

KÝM JE KNĚZ

Kněží při své službě Bohu a lidem vykonávají dnes mnoho různých úkolů, přesto nesmíme zapomenout na to podstatné: že kněz má být Ježíšovým přítelem a... *(dokončení v tajence doplňovačky)*.

Popiš obrázky a slova napiš do políček. Každé písmeno tak dostane své číslo. Podle těchto čísel snadno vyplníš tajenku dole.

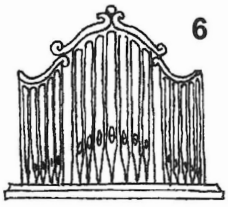

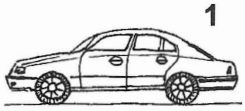

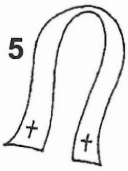

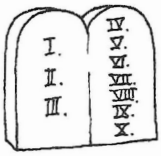

1 [1][18][17][12]

2 [8][14][7][21]

3 [10][1][13][6][1]

4 [2][6][2][9][4]

5 [16][17][12][9][1]

6 [19][1][13][5][1][11][20]

7 [3][4][15][1][17][4][13][12]

TAJENKA:

[10][18][21][4][10] [10][12][3][9][6][17][2][20].

Katechetický věstník č. 5/2009-10, © Biskupství brněnské, Diecézní katechetické centrum

Bože, dej, ať se smířím s tím, co změnit nemohu. Bože, dej, ať změním to, co změnit mohu. Bože, dej, ať jedno od druhého rozeznám.

… A NĚCO PRO ROZVESELENÍ …

Vrátí se dcera z dovolené a máma se jí ptá: „Tak co? Vyvedla se dovolená?“ „Ano, babi…“

Muž se ptá své blonďaté manželky: „Jak se ti, prosím tě, podařilo dostat auto do ložnice?“ „Projela jsem kuchyní a zahnula doprava.“

Pohádala jsem se s mužem! Nevařím, neperu a neuklízím!! Hlavně, ať se nechce usmířit…“

Letadlo se otočí v letu nahoru břichem a z repráku se ozve: „Tady druhý pilot… Jen si nakapu do nosu a hned zase poletíme normálně…“

Mám takovou prosbu k těm, co o mně všechno vědí a šíří to dál… Nevíte náhodou, kde mám druhou ponožku?

„Přišel jsem vám opravit to umyvadlo.“ „Ale to je přece v pořádku.“ „Copak jste mě nevolala, paní Nováková?“ „Nováková??? Ale já se jmenuji Svobodová. Novákovi se před rokem odstěhovali.“ „No, to jsou způsoby. Lidi si objednají instalatéra a pak se jen tak odstěhují!“

Dědeček dal na jaře do země staré brambory. V létě vykopal nové brambory. Teď kouká na babičku, a ta myšlenka mu nedá spát.

„Tatínku, kup mi kolo.“ „Na co ti bude kolo, až ti bude osmnáct, koupím ti auto.“ O několik let později: „Tati, kup mi auto.“ „Ty jo. Ani na kole neumíš jezdit, a hned auto!“

Na jedné technické škole se rozhodli odměnit nejlepší studenty. Dostali letenky na dovolenou úplně zdarma. Všichni měli obrovskou radost a těšili se na odlet. Když nastoupili do letadla a usadili se na svá místa, ozval se z reproduktoru hlas kapitána: „Vážení cestující, vítejte na palubě. Dnes poletíme letadlem, které jste si sami sestrojili.“ V letadle zavládlo ticho a během pár vteřin se všichni začali hrnout ke dveřím. Někteří popadli zavazadla, jiní utíkali i bez nich. Za chvíli bylo letadlo téměř prázdné. Jeden člověk zůstal klidně sedět na svém místě. Byl to jejich učitel. Seděl a tvářil se naprosto v pohodě. Kapitán k němu přišel a překvapeně se zeptal: „Vy se nebojíte? Vždyť jste slyšel, že to letadlo sestrojili vaši studenti.“ Učitel se zasmál a odpověděl: „Nebojím. Své studenty znám až moc dobře. Tenhle krám se vám nepodaří ani nastartovat.“

Bůh tvoří člověka a říká andělovi: „Ještě přidám malý prst na noze.“ „Proč?“ „Kvůli nábytku.“ „Nábytku?“ „Věř mi, bude legrace.“

internetový zdroj

NESUĎME DĚTI PODLE VÝSTŘELKŮ

Poprvé jsem ji spatřila koncem září. Byla ostříhaná téměř dohola – nechala si pouze ofinu dlouhých červených vlasů, které jí padaly do očí. Měla na sobě kombinézu, do níž by se vešla snad třikrát, a vypadalo to, že už ji nesundala hezky dlouho.

Jsme křesťanská škola. „Cožpak si tahle holka myslí, že takto může dělat Bohu čest?“ říkala jsem si. Vzpomněla jsem si, že když šel náš nejmladší syn na střední školu, nosil dlouhé vlasy a ošoupané džíny. Přesto je teď se svou ženou misionářem v Thajsku. Jsem moc ráda, že se mé děti dostaly z tohoto vzpurného období, říkala jsem si.

Během následující čtvrtletí jsem na tuto dívku neustále narážela. Při obědě sedávala sama. Cožpak by ale někdo po mně mohl chtít, abych měla ráda někoho, kdo páchne nebo kdo se neobléká tak, jak to já považuji za správné? Vnějšek je ale přece odrazem nitra. Touto myšlenkou jsem se snažila ospravedlnit. Připadalo mi, že lidé se nám svým oblečením někdy snaží říct: „Nemluvte na mě“, „Nedotýkejte se mě“ nebo „Nedívejte se na mě“. A co když nám chtějí říci pravý opak? V každém případě jsem se chtěla naučit milovat tak, jak miluje Bůh. Chtěla jsem se na svět dívat Božíma očima.

„Pane Bože, pomoz mi milovat ty, u nichž je to tak těžké.“ S touto myšlenkou jsem usnula. Náhle uprostřed noci jsem se probudila s nutkavým pocitem, že musím něco udělat. Dovlekla jsem se do obývacího pokoje a čekala jsem, co mi Pán řekne. Nedělo se nic. Obrátila jsem se tedy tam, kde mluví stále. Bible se mi otevřela na 1. Janově 3, 17: „Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrací – jak v něm může zůstávat Boží láska?“ Došlo mi, že jsem vlastně pokrytecká. Všude kolem jsou lidé, které je nesnadné milovat, a já je záměrně přehlížím.

Následujícího dne seděla dívka v ošuntělé kombinéze a červeným pramenem vlasů opět osaměle – jako vždy. „Mohu si přisednout?“ zeptala jsem se. „Jistě,“ odpověděla radostně. „Jak se jmenujete?“ „Adéla.“ „Krásné jméno. Chtěli jsme naše druhé dítě pojmenovat Adéla, ale pak se nám narodil chlapeček.“ Obě jsme se zasmály. „Já se jmenuji Barbora.“ Nebylo snadné necivět na zavírací špendlíky, které jí visely na uších. Nikdy jsem také neviděla piercing mezi očima. To asi muselo hodně bolet. Nicméně s Adélou se snadno konverzovalo, a tak jsem s ní začala obědvat několikrát do týdne. Pak jsem ji zdravila, kdykoli jsme se potkaly v areálu školy.

Brzy jsem si přestala všímat jak piercingu, tak červené ofiny a nadměrné kombinézy. Začala jsem s ní kamarádit, scházely jsme se na kafe a v knihovně, chodily spolu na oběd. Adéla byla vždy a za všech okolností fajn. Asi po měsíci jsem si všimla dramatické změny. „On ti někdo říkal, že máš dát pryč ten piercing?“ ptala jsem se. „Ne,“ odpověděla Adéla vesele. „Řekla jsem si, že se toho zbavím.“ Všimla jsem si, že má hezčí obličej. Do Vánoc si nechala odrůst vlasy, ostříhala si ofinu a nabarvila ji tak, aby to odpovídalo jejím přirozeným světlehnědým vlasům. Moc jí to slušelo. Nemohla jsem svou otázku vydržet, muselo to ze mě ven. „Adélo, vypadáš skvěle. Co tě přimělo k tak zásadní změně?“ Adéla se zamyslela a pak odpověděla: „No…myslela jsem si, že když mě budete mít ráda, i když vypadám tak divně, budu mít jistotu, že když budu vypadat normálně, budou mě brát i ostatní.“

Dostalo mě to. Pochopila jsem, že Adéla je něco víc než to, co vidíme očima. Nejde jen o to, jak vypadá. Naučila jsem se na ni dívat tak, jak se na ni dívá Bůh. To změnilo můj život, začala jsem se dívat na vše kolem sebe novým srdcem. Už nechci nikoho odsuzovat podle jeho vzhledu. Mé nové srdce se pomalu začalo učit milovat každého člověka.

Gary Chapman Příběhy lásky, které se skutečně staly

Modlitba před používáním internetu

Dobrý Bože, který jsi nás stvořil k obrazu svému
a přikázal jsi nám hledat to, co je dobré a krásné,
pomoz nám na přímluvu **svatého Carla Acutise,**
apoštola internetu,
abychom při používání počítače a chytrého telefonu
navštěvovali jen místa,
která se Ti líbí,
a využívali internet jako prostor k hlásání evangelia.
Amen

Začněte tím, co je nezbytné. Pak dělejte to, co je možné. A najednou zjistíte, že děláte nemožné.

Charita Slavičín

1. 10. 2026

10:00 – 14:00

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

spojený s

MEZINÁRODNÍM DNEM SENIORŮ

DENNÍ CENTRUM MAJÁK

SOCIÁLNĚ TERAPEUTICKÁ DÍLNA

PEČOVATELSKÁ SLUŽBA

DOMÁCÍ ZDRAVOTNÍ PÉČE

Komenského 115, Slavičín

Na této adrese budou naše zdravotní sestry provádět bezplatné měření krevního tlaku a hladiny cukru v krvi.

Zde bude zajištěn svoz obyvatel domů s pečovatelskou službou v Hrádku a ve Slavičíně.

DIVNICE 3	Denní centrum Maják, Sociálně terapeutická dílna
KOMENSKÉHO 115, SLAVIČÍN	Domácí zdravotní péče
KOMENSKÉHO 981, SLAVIČÍN	Charitní pečovatelská služba

Pamatujte, že až budete opouštět tuto zemi, nebudete si moci s sebou vzít nic z toho, co jste získali, ale jen to, co jste darovali.

Křty

Květen
Oliver Janda
Mikuláš Mudrák

Červen
Eduard František Strnad
Bartoloměj Michal Viktorin
Miroslav Jan Semerád
Artur Gabriel Pinďák

Červenec
František Radim Skopal

Srpen
Patrik Petr Strnad
Mikuláš František Mikšík
Aneta Burešová

Svatby

Vojtěch Kozubík, Slavičín + Kristýna Spáčilová, Slavičín
Martin Petráš, Slavičín – Nevšová + Alžběta Lišaníková, Slavičín – Nevšová
Viktor Trčka, Vlachovice + Tereza Kalíková, Šanov
Tomáš Plášek, Rokytnice + Eliška Martinková, Francova Lhota
Radim Jandl, Bohuslavice nad Vláří + Nikola Bothová, Slavičín
Ondřej Valčík, Slavičín + Marie Kočicová, Slavičín

Pohřby

Květen
František Gbelec, 1936, Bohuslavice nad Vláří
Jiří Malaník, 1945, Slavičín – Hrádek
Vladislav Huleja, 1944, Rudimov
Marie Štachová, 1937, Slavičín – Hrádek

Červen
Pavel Hrbáček, 1949, Slavičín – Nevšová
Marie Raková, 1934, Rokytnice
Ladislav Hlavica, 1945, Slavičín
Jaroslav Janoušek, 1938, Slavičín

Červenec
Lidmila Mikulcová, 1933, Slavičín
Anna Bláhová, 1943, Slavičín
Zdeněk Petrů, 1956, Rokytnice
Marie Slováková, 1932, Slavičín
František Šuráň, 1936, Slavičín

Srpen
Alena Svárovská, 1941, Lipová
Helena Hrabinová, 1938, Slavičín – Hrádek
Marie Petrášová, 1958, Lipová
Ladislav Obadal, 1935, Slavičín

Září
Ludmila Saňáková, 1940, Slavičín
Hedvika Parýzková, 1941, Slavičín

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

26.9. - 2.10.	Studénková M., Salvetová ml., Burešová, Studénková P., Florešová, Durďáková H.
3.10. - 9.10.	Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová, Janoušková
10.10. - 16.10.	Zlámalová, Peniašková, Studeníková, Lysáková, Dubská, Habancová
17.10. - 23.10.	Hlavicová, Cvešperová, Florešová, Kovaříková, Pfeiferová, Novotná J.
24.10. - 30.10.	Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková, Štulířová, Bartošová
31.10. - 6.11.	Bohuslavice
7.11. - 13.11.	Rokytnice

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplať.

Řešení ze strany 7: **MUŽEM MODLITBY**
(slova: auto, kříž, Maria, Bible, štola, varhany, Desatero)

Citáty v rámečcích ve spodní části stránek jsou moudrostí svatého Františka z Assisi – internetový zdroj.

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlaste se nám:**
Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.
(Křty jsou zpravidla 3. sobotu v měsíci v 11 hodin
nebo po domluvě 3. neděli při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.
(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigilii.)
Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.
Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.
Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa	---------	15.00 – 16.00
Pátek	8.30 – 9.30	15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:
Fara (*úřad*) : ***739 245 911***
Mons. P. Marian Dej (*soukromé*): ***731 919 369***
E-mail: ***faslavicin@ado.cz***
Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):
Knihovna je otevřena každý sudý týden v úterý od 15 do 17 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	**7.15** hodin	
	9.15 hodin	
	11.00 hodin	
PO, ST, PÁ	18.00 hodin	
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin	**viz: www.faslavicin.cz**

28.9.	***Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa*** (Mt 16, 24-27)
29.9.	sv. Michael, Gabriel a Rafael (Jan 1, 47-51)
30.9.	sv. Jeroným (Lk 9, 57-62)
1.10.	sv. Terezie od Dítěte Ježíše (Lk 10, 1-12)
2.10.	sv. andělé strážní (Mt 18, 1-5.10)
4.10.	sv. František z Assisi (Lk 10, 17-24)
4.10.	***27. neděle v mezidobí*** (Mt 21, 33-43) sv. František z Assisi
5.10.	sv. Faustýna Kowalská (Lk 10, 25-37)
7.10.	Panna Maria Růžencová (Lk 11, 1-4)
11.10.	***28. neděle v mezidobí*** (Mt 22, 1-14)
12.10.	sv. Radim (Lk 11, 29-32)
15.10.	sv. Terezie od Ježíše (Lk 11, 47-54)
16.10.	sv. Hedvika / sv. Markéta Marie Alacoque (Lk 12, 1-7)
17.10.	sv. Ignác Antiochijský (Lk 12, 8-12)
18.10.	***29. neděle v mezidobí*** (Mt 22, 15-21) sv. Lukáš
22.10.	sv. Jan Pavel II. (Lk 12, 49-53)
25.10.	***30. neděle v mezidobí*** (Mt 22, 34-40)
28.10.	sv. Šimon a Juda (Lk 6, 12-19) **Den vzniku samostatného československého státu**
1.11.	***Slavnost Všech svatých*** (Mt 5, 1-12a)
2.11.	***Vzpomínka na všechny věrné zemřelé*** (Mt 25, 31-46)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímné Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 1.11.2026 na Slavnost Všech svatých. Uzávěrka bude v neděli 18.10.2026. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!